“Venia a Girona a guanyar”

“Queden cinc partits a tot estirar. La temporada és bona i la volem acabar amb bones sensacions”
“Em fa molta il·lusió ser una referent de la meva època. I també ser una cara visible del meu país; allà el bàsquet és una religió”

Sonja Vasic a Fontajau contra l'Avenida LLUÍS ROMERO.

Sonja Vasic (1,89 m, 1989) anunciava el 26 de març que quan s’acabin els Jocs es retirarà. Era el dia abans de l’Spar Girona-Avenida de lliga i, l’endemà de la final de l’Eurolliga, la competició que ha jugat catorze temporades i en la qual ha estat tres cops campiona i un cop MVP, parla sobre el tram final de la temporada amb l’Uni, que en clau de clubs es podria acabar aquesta setmana si l’equip no supera el València demà i dissabte a doble partit.

Com està l’equip, amb tants dies sense jugar? I vostè?No és normal tenir vint dies enmig delplay-off, però hem mirat de treure’n allò positiu: descans a les jugadores tocades, cuidar-se... I hem treballat bastant amb coses noves del nostre equip, del València, i intentar mantenir ritme de partit, que és el més dur i difícil en aquest moment. A títol personal, potser hi ha més emocions pel fet de ser l’última temporada, però jo venia a Girona perquè volia guanyar coses. I crec que l’Uni em fitxa per la mateixa raó. I no canvia res; en realitat queden cinc partits a tot estirar, i volem arribar fins al final i guanyar la lliga. La temporada és bona i la volem acabar amb bones sensacions.Si s’haguessin celebrat els Jocs l’estiu passat ja hauria plegat?Pot ser. De petita el meu somni era acabar jugant al meu equip de Sèrbia, l’Estrella Roja. I pensava que acabar un any a Girona i tornar-hi després era una possibilitat. Per estar a un nivell alt, i per la preparació, sabia que havia de tornar aquí. I per com va acabar tot per la Covid, teníem ganes de més, i sobretot amb l’últim partit en la final de copa. Moltes de nosaltres volíem tornar i fer-ho millor.Aquell dia a Salamanca, i si em permet centrar-ho en el seu duel amb Hayes... O ara que tindran Trahan-Davis al València, que en la copa la defensen molt bé. Pot ser una de les claus de l’eliminatòria, l’aspecte físic?Ara que hem vist la final de l’Eurolliga podem destacar, no només jo, la feina que hem fet en els duels contra l’Avenida. Jo de fet la defenso, però, realment, ella a mi no em defensa mai. Frida Eldebrink sempre l’ataca i la cansa. I és molt bo per a nosaltres. Amb Trahan-Davis mateix, si la María no es lesiona, a mi segur que no em toca estar-hi a prop. Sí que és una jugadora que, pels minuts que juga, és molt efectiva i ens hi concentrem molt. Tenim plans, però hi ha tantes bones jugadores que no et pots relaxar, no saps qui tindrà el dia. Volem que sigui com en la copa, defensar molt bé i que no trobin el seu ritme en atac.Em referia a l’estil, més atlètic i comparat amb el seu. Ha canviat molt el joc en poc temps.I tant. De fet part de la meva decisió ve per aquí. Sé que el bàsquet que jo mirava de petita, del qual em vaig enamorar, ja no es juga. Ara és més de físic que de talent, i per mi el joc hi surt perdent. Però és normal, s’hi estan intentant acostar moltes coses del bàsquet masculí, i sí que hi ha uns límits de físic, perquè som dones, però ho vols intentar en clau de direcció. En els últims cinc anys ha canviat.Hem vist com en acabar els partits les rivals li demanen fer-se fotos amb vostè. L’últim dia a Fontajau mateix. Com ho porta?Amb molt orgull. Em fa molta il·lusió ser una referent per a jugadores de la meva època. I també ser una cara visible del meu país,

del bàsquet que nosaltres juguem, i per obrir portes a les que vindran després. Al llarg de la meva carrera, no somiava ser la millor o guanyar coses, sinó demostrar què podem fer al país d'on vinc. Som un país on el bàsquet és una religió i sempre he estat molt orgullosa d'ensenyar a moltes noies de Sèrbia què es pot arribar a fer. Pensava més en elles que en mi mateixa.I les que té al costat? Laia Flores, però també Reisingerová.Anàvem curtes amb la lesió de la María i, pel tipus de jugadora que és, no podíem trobar ningú per substituir-la. Es tracta de tenir una rotació més per aguantar un ritme alt i la Laia ha fet una temporada molt bona. Esperem que ens ajudi, amb més possibilitats. I parlant del joc interior, confiem molt en la Julia, és una de les nostres primeres opcions en atac. Sempre. La busquem molt i ella ja ha demostrat que juga amb una maduresa increïble tot i ser jove. Sap llegir molt bé el joc i té un talent que no s'aprèn. El tens o no.Veient l'equip, sobretot amb Julbe, sembla que depenen dels triples. Quan guanyen l'Avenida (11/21) o el València (7/16).Del que depèn molt l'equip, sobretot des que arriba l'Alfred, és de la defensa. I ara ja és un tret d'identitat per a nosaltres. Sabem que ens dona el ritme de joc. I sí, els dies que no entren costa més, però la defensa ens dona la confiança que malgrat això podem guanyar. És un gran fruit del que fem entrenant-nos; per a l'Alfred és el principal focus del joc: defensar. També tenim moltes tiradores i això és un risc, si no entren...

Publicat a:
-L'Esportiu. Girona 20-04-2021, Pàgina 6

Font del document: http://www.lesportiudecatalunya.cat/basquet/article/1957074-venia-a-girona-a-guanyar.html